

Sygnatura akt II AKa 285/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Edyta Gajgał

Sędziowie: SA Andrzej Kot (spr.)

SA Bogusław Tocicki

Protokolant: Monika Dziuda

**przy udziale Zbigniewa Jaworskiego prokuratora Prokuratury (...)
we W.**

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2021 r.

sprawy J. D. oskarżonego z art. 148 § 1 kk w związku z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 18 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 51/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. D. w ten sposób, że podwyższa wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do 13 (trzynastu) lat;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. B. 600,00 zł podwyższoną o 138,00 zł podatku od towaru i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 285/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 18 czerwca 2021r. w sprawie o sygn. akt III K 51/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel posiłkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		

2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	J. D.	Zachowanie oskarżonego w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym jest umiarkowane. Nie był karany dyscyplinarnie ani nagradzany regulaminowo. Nie jest członkiem podkultury więziennej. Nie zrealizował dotychczas żadnych programów resocjalizacyjnych.	Opinia o oskarżonym z AŚ O.	k. 618 -619
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Opinia o oskarżonym z AŚ O.	Dokument został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa przez upoważniony podmiot. Zasługuje więc w całości na uwzględnienie	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
	Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że:	zasadny
a. okoliczność zdrady konkubiny oskarżonego z pokrzywdzonym N. W. pozostawała wyłącznie w sferze urojeń oskarżonego, podczas gdy w toku procesu nie wykluczono tej okoliczności, a z wyjaśnień samego Oskarżonego wynika, że to N. W. podejmował próby uwiedzenia W. S. i to ta okoliczność była przyczyną działań Oskarżonego pozostającego w stanie znacznego ograniczenia kierowania postępowaniem, co miało istotny wpływ na wymierzoną Oskarżonemu karę,	częściowo zasadny
b. J. D., a w szczególności jego cechy charakteru oznaczają się łatwością podejmowania i realizowania zamiaru popełnienia przestępstw, co świadczy o niebezpiecznych cechach osobowości sprawcy, podczas gdy z	niezasadny

przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika jedynie, że J. D. był ówczśnie karany oraz posiada negatywną opinię w miejscu zamieszkania ze względu na hałaśliwe libacje alkoholowe odbywające się w jego domu,

2. rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu przez nienależyte uwzględnienie okoliczności znacznego ograniczenia poczytalności oskarżonego wynikającego z choroby alkoholowej, stopnia zaawansowania choroby alkoholowej oskarżonego, przyznania się do winy i okazanej skruchy, faktu zawiadomienia Policji przez samego oskarżonego po odzyskaniu przez niego świadomości, pominięcia okoliczności próby uwiedzenia konkubiny oskarżonego przez pokrzywdzonego N. W., a nadanie nadmiernego znaczenia błędnemu założeniu, że

	<p>przyczyny podjęcia działań przez oskarżonego pozostawały w sferze jego urojeń.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Oceniając obie apelacje Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że w orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt.4 k.p.k., występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą</p>			

(zasłużoną).

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60). Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art.53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi.

Oceniając
współmierność kary
w relacji do
dyrektyw i
okoliczności
wyznaczających jej
wymiar, nie wolno
zapominać, że art.
53 § 1 k.k.
pozostawia wymiar
kary sędziowskiemu
uznaniu, nakazując,
aby mieściła się
ona w granicach
przewidzianych
przez ustawę. Przy
ocenie kary przez
pryzmat jej rażącej
niewspółmierności
nie można zatem nie
uwzględniać granic,
w jakich kara za
dane przestępstwo
może być orzeczona
i w jakich niejako
"proporcjach"
pozostaje kara
orzeczona względem
granic
pozostawionych
sędziowskiemu
uznaniu. Oczywiście
nie oznacza to,
że na przykład
kara mieszcząca się
"pośrodku" tegoż
zagrożenia zawsze
będzie karą
współmierną, a
na zarzut rażącej
niewspółmierności
będą narażone
wyłącznie kary
niejako "graniczne".
Niemniej jednak
stopień
wykorzystania
sankcji karnej
przewidzianej za
dane przestępstwo

uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających konieczność wymierzenia – przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary – przy możliwym zróżnicowaniu zakresu zastosowania tej instytucji - poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Dyrektywa prewencji indywidualnej oznacza, że sankcja (jej rodzaj i wysokość) powinna

być tak dobrana,
aby zapobiec
popelnianiu w
przyszłości
przestępstw przez
oskarżonego, co
może zostać
osiągnięte poprzez
odstraszanie
sprawcy od
popelniania
przestępstw albo
jego wychowanie
(resocjalizację).

Efekt

"odstraszający" kary
ma zmaterializować
się w umyśle
sprawcy, ma
wytworzyć
przeświadczenie o
nieopłacalności
popelniania
przestępstw w
przyszłości,
przekonanie o tym,
że każde
przestępstwo jest
karane odpowiednio
surowo, a ponowne
popelnianie
podobnych czynów
nieuchronnie
prowadzi do
istotnego
podwyższenia
wymiaru kary ponad
próg dolnego
zagrożenia. Wtedy
rodzi się
uzasadnione
prawdopodobieństwo,
że sprawca skazany
na karę odpowiednio
surową powstrzyma
się przed ponownym
rozmyślnym
popelnieniem czynu
zabronionego
(wyrok SA we

Wrocławiu z dnia 14 marca 2007 r., II AKa 58/07, KZS 2007, z. 9, poz. 52).
Idea wychowania (resocjalizacji) przez karę zakłada z kolei takie dostosowanie wysokości i rodzaju kary kryminalnej do indywidualnych potrzeb sprawcy, aby przez sankcję został on "wychowany", tj. zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W obu przypadkach orzeczona kara ma być adekwatna w tym znaczeniu, że racjonalne w realiach danej sprawy (oskarżonego) oznaczenie progu uprawniającego do wniosku o możliwości osiągnięcia tych celów wyznacza próg powyżej, którego orzekanie kary jest zbędne, a przez to może ona nabrać cech rażącej niewspółmierności przez swą surowość. Z kolei w zakresie prewencji ogólnej, rozumianej pozytywnie, chodzi tu o kształtowanie właściwych ocen i postaw w społeczeństwie, a w szczególności utwierdzenie ogółu

w przekonaniu, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność za swoje czyny, a wymierzona im kara jest zawsze adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Tylko taka sprawiedliwa kara może bowiem wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, budząc jednocześnie ogólną aprobatę dla obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Istotą prewencji ogólnej nie jest więc wyłącznie wymierzanie surowych kar pozbawienia wolności, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary, jej dostosowanie do stopnia winy sprawcy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu, a zatem karanie sprawiedliwe i tworzące atmosferę zaufania do

obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, niezależnie od kierunku, o którym mowa w art. 438 pkt. 4 k.p.k. w kontekście powyższych wskazań może zatem in concreto okazać się skutecznym w razie wykazania przez podnoszącego zarzut jednej z niżej wskazanych sytuacji: wykazania wpływu na wysokość orzeczonej kary wzięcia przez orzekający sąd okoliczności z tej perspektywy irrelevantnej bądź to z perspektywy art. 53 § 1 k.k. jako takiego, bądź też okoliczności na płaszczyźnie dyrektyw sądowego wymiaru kary mających znaczenie, natomiast nie występujących in concreto, wadliwie ustalenie istnienia okoliczności obciążającej lub wadliwe nieustalenie okoliczności łagodzącej, wreszcie przydanie nadmiernego znaczenia

poszczególnym,
relewantnym
okolicznościom.

Zostawiając na
dalszym planie
wadliwość w
formułowaniu przez
obrońcę zarzutów
w odniesieniu do
rozstrzygnięcia o
karze, które nota
bene wzajemnie się
wykluczają,
stwierdzić należy, że
nie popełnił Sąd
I instancji błędu
ustalając
nastawienie
urojeniowe w
stosunku do
pokrzywdzonego na
tle relacji N.
W. z konkubiną
oskarżonego W. S..
Ustalenia te mają
nie tylko oparcie
w opinii biegłych
psychiatrów, ale
także w
wyjaśnieniach
oskarżonego. Nie ma
żadnego znaczenia,
nawet na
płaszczyźnie
wymiaru kary to, czy
N. W. podejmował
„próby uwiedzenia”
W. S., czy też
nie, w szczególności,
gdy zważyć na
wnioski biegłych
psychiatrów o
nieprawidłowych
cechach osobowości
oskarżonego oraz
zespole uzależnienia
od alkoholu, jego
narastającej
sensytywności,

drażliwości w
stosunku do
pokrzywdzonego,
potęgowanej
spożyciem alkoholu.
W istocie obrońca
nie zdaje sobie
sprawy z faktu,
że negując owe
urojeniowe
nastawienie
oskarżonego do
pokrzywdzonego
podważa korzystną
dla oskarżonego
opinię biegłych
psychiatrów, która
stała się podstawą
przyjęcia znacznie
ograniczonej
poczytalności
oskarżonego, co
miało z kolei
decydujące
znaczenie dla
ustalenia stopnia
jego winy. Innymi
słowy uwzględnienie
tego nieporadnego
zarzutu obrońcy
mogłoby tylko
prowadzić do
pogorszenia sytuacji
oskarżonego. Nie
może być mowy
również o błędzie
w ustaleniu łatwości
podejmowania przez
oskarżonego i
realizowania
zamiaru popełnienia
przestępstwa.
Dowodzą tego
jednoznacznie
okoliczności
niniejszej sprawy
w połączeniu ze
stwierdzeniami
opiniujących
biegłych

psychiatrów. Kara wymierzona oskarżonemu wbrew odmiennemu zapatrywaniu obrońcy, nie tylko nie jest nazbyt surowa, ale razi wręcz łagodnością. Zgodzić się należy z argumentami apelującego prokuratora wskazującymi na bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Okoliczności czynu i zachowanie oskarżonego po zabójstwie N. W. są wyjątkowo bulwersujące i naganne. Oskarżony był w chwili zdarzenia nietrzeźwy, bardzo agresywny i niezwykle brutalny. Zamiar popełnienia przestępstwa podjął z łatwością, bez jakiegokolwiek refleksji i przemyślenia. Powód awantury był błahy. Pokrzywdzony bynajmniej nie prowokował oskarżonego, był schorowany i fizycznie słabszy od oskarżonego. N. W. miał problemy neurologiczne, o czym wiedział oskarżony, a to skłoniło go do

skoncentrowania ciosów na głowę pokrzywdzonego. Na koniec J. D. podjął próby pozbycia się ciała pokrzywdzonego poprzez jego spalenie, by finalnie porzucić go przy kompostowniku, co także świadczy o wyjątkowej pogardzie dla wartości ludzkiego życia. Tylko limitujący karę stopień winy oskarżonego, uwarunkowany w realiach niniejszej sprawy stwierdzeniem znacznie ograniczonej poczytalności pozwala na orzeczenie kary na poziomie 13 lat pozbawienia wolności. Słusznie podnosi apelujący prokurator, że u podstaw przyjęcia owej znacznie ograniczonej poczytalności leżał alkoholizm oskarżonego i jego autodegradacja. Rację ma również oskarżyciel publiczny, że nie można przywiązywać takiej wagi, jak uczynił to Sąd Okręgowy, do skruchy i żalu oskarżonego.

<p>Z tych wszystkich powodów za karę właściwą, respektująca wskazania art. 53 kk, Sąd Apelacyjny uznał karę 13 lat pozbawienia wolności.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego do 8 lat pozbawienia wolności</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wbrew zarzutom obrońcy, kara wymierzona oskarżonemu, nie tylko nie jest nazbyt surowa, ale wręcz razi łagodnością.</p>				
<table border="1"> <tr> <td data-bbox="113 1700 250 1794">Zarzut</td> <td data-bbox="250 1700 387 1794"></td> </tr> </table>	Zarzut			
Zarzut				
<table border="1"> <tr> <td data-bbox="113 1794 250 2042"> <p>Apelację wniósł Prokurator (...)w K. zarzucając rażąco</p> </td> <td data-bbox="250 1794 387 2042"> <p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p> </td> </tr> </table>	<p>Apelację wniósł Prokurator (...)w K. zarzucając rażąco</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>		
<p>Apelację wniósł Prokurator (...)w K. zarzucając rażąco</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>			

niewspółmierność
kary,
wyrażającą
się w
wymierzeniu
oskarżonemu
za czyn
z art.
148 §1
kk kary
11 lat
pozbawienia
wolności,
tj.
sankcji
nieznacznie
wyższej
od
dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia,
wynikającą
z
niedostatecznego
uwzględnienia
okoliczności
obciążających,
w
szczególności
wysokiego
stopnia
zawinienia
oskarżonego,
który
działał
w
zamiarze
bezpośrednim,
a
którego
czyn w
stosunku
do
osoby
dobrze
mu
znanej i
niezdolnej
w

chwili
zdarzenia
do
obrony
nacechowany
był
wyjątkową
brutalnością
ukierunkowaną
na
spowodowanie
jak
największego
cierpienia
i
polegał
na
zadawaniu
serii
uderzeń
w głowę
i samą
głowę o
podłoże,
przy
posiadaniu
ze
strony
oskarżonego
pełnej
wiedzy
o
przebytych
przez
pokrzywdzonego
w
niedalekiej
przeszłości
zabiegu
kraniotomii
i
zagrożeń
dla jego
życia z
tym
związanymi,
a
ponadto
próby
spalenia

zwłok,
a w
rezultacie
ich
porzucenia
przy
kompostowniku,
a także
właściwości
i
warunków
osobistych
oskarżonego,
uprzedniej
karalności
i
działania
w
stanie
nietrzeźwości
z
wyjątkowo
błahego
powodu,
jak
również
braku
rzeczywistej
i
wiarygodnej
skruchy,
przy
jednoczesnym
nadaniu
nadmiernego
znaczenia
w
istocie
jedynej
okoliczności
umniejszającej
winę w
postaci
działania
w
stanie
ograniczonej
poczytalności,
mimo,
iż był

on
spowodowany
dysfunkcjami
związanymi
z
wieloletnim
nieleczonym
alkoholizmem,
podczas
gdy
znacząca
przewaga
okoliczności
obciążających,
a także
konieczność
zadośćuczynienia
zasadom
prewencji
indywidualnej
i
ogólnej,
w
szczególności
potrzeby
społecznego
oddziaływania
kary
wobec
sprawcy
najpoważniejszego
przestępstwa
przeciwko
życiu i
zdrowiu
oraz
nieodwracalność
jego
skutków,
przemawiają
za
uznaniem,
że
wymierzona
wobec
J. D.
kara
jest

rażąco łagodna.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Uwagi dotyczące zarzutów podniesionych przez prokuratora zawarte zostały w rubryce dotyczącej oceny zarzutów obrońcy oskarżonego.	
Wniosek	
Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu J. D. za przypisaną mu czyn kary	zasadny częściowo zasadny niezasadny

15 lat pozbawienia wolności.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zgodzić się należy z argumentami apelującego prokuratora, że wymierzona oskarżonemu kara wręcz razi łagodnością, niemniej nie w takim stopniu, jak wnioskował prokurator.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Z wyjątkiem podwyższenia kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Apelacje nie dostarczyły argumentów do zmiany wyroku w dalszej części wskazanej we wnioskach środków odwoławczych. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku niż te dotyczące kary nie były zaś kwestionowane przez skarżących.	
5.2. Zmiana wyroku sądu	

<i>pierwszej instancji</i>			
	Przedmiot i zakres zmiany		
Zmieniono zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. D. w ten sposób, że podwyższono wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do 13 lat.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Z uwagi na okoliczność, że wymierzona oskarżonemu kara razi łagodnością, konieczne było odpowiednie podwyższenie jej wysokości.			
<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV.	<p>Koszty nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym podwyższone o kwotę podatku od towaru i usług zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. B. w oparciu o treść § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 3 oraz § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 68, tj.) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami</p>	

	obciążając Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
Andrzej Kot	Edyta Gajgał	Bogusław Tocicki

3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 18 czerwca 2021r. w sprawie o sygn. akt III K 51/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator (...)w K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 18 czerwca 2021r. w sprawie o sygn. akt III K 51/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------